

skud fra Landsdelene med en vis bestemt Sum, og der har været Spørgsmaal om, hvorvidt den var ikke blot Maximum, men ogsaa Minimum. Der er allerede paa et andet Sted gjort opmærksom paa, at, forsaavidt det var Maximum, saa var det jo kun for saameget som muligt at sikre de enkelte Landsdele for, at der ikke skulde indfordres Mere, end der var nødvendigt, og Ministeriet paatog sig den Forpligtelse, at Tilskudet ikke skulde overstige dette Beløb, forsaavidt der, — thi der er en Undtagelse tilføede ved saadanne Calculer, — forsaavidt der ikke indtraadte overordentlige Omstændigheder. Men forsaavidt denne Sum skulde tillige forstaaes som et Minimum, da kan det vel være en Anskuelse, som Rigsraadet har villet gjøre gjældende; men med Hensyn til Fortolkningen af Ordene i Finantslovens § 6 eller Grundlovsbestemmelsens § 4 er det klart, at en saadan Fortolkning ikke kan gives eenfaldigt af Rigsraadet; den kan kun faae bindende Kraft for Kongeriget, forsaavidt som Rigsdagen tiltræder den, og jeg har endnu ikke hørt noget Beviis ført for, at de omtalte Ord i § 6 af Finantsloven skulde have nogen anden Betydning, eller at Bevillingen skulde forstaaes paa anden Maade end alle andre Bevillinger i Finantsloven, nemlig den, at Penge, der ere bevilgede til de forskjellige Gjenstande, kun tør udgives til disse forskjellige Gjenstande; og, forsaavidt de ikke ere nødvendige til at afholde Udgifterne, da tør de ikke udgives. Jeg seer derfor ikke rettere, end at den meget ærede Indenrigsminister ikke ifølge denne Paragraph kan være berettiget til at udbetale Mere end Forskjellen imellem Indtægter og Udgifter for Fællesmonarchiet; hvad angaaer det, som Fællesudgifterne overstige Indtægterne, da maae Ordene i § 6 forstaaes paa samme Maade som alle andre Bevillinger i Finantsloven. Det er derfor min fulde Overbevisning, at disse Ord maae forstaaes paa denne Maade, og jeg maa udtrykkeligen forberholde mig, at Fortolkningen af disse Ord ikke er præjudiceret ved det af den meget ærede Indenrigsminister for Aaret 1855—56 afslagte Regnskab for Kongerigets Bedkommende, hvori der, istedetfor den virkelige Forskiel imellem Indtægter og Udgifter er opført en budgetteret.

Indenrigsministeren: Jeg skulde dog med Hensyn til den Beregning, det Overflag, som den ærede Landsstingsmand gjorde over det sandsynlige Resultat ved Finantsaarets Udløb, gjøre en Bemærkning, den nemlig, at det dog i Reglen gjerne viser sig, at Indtægterne ere noget elastiske, og at Udgifterne under en god Bestyrelse undertiden blive noget mindre end paaregnet; naturligtvis kan der paa den anden Side ogsaa komme forøgede Krav, som maae fyldestgjøres ved Tillægsbevilling; men, selv affeet deraf, anseer jeg det ikke for sandsynligt, saaledes som Forholdene foreligge, dersom der ikke kommer betydelige Tillægsbevillinger, at der skulde fremkomme en Underbalance. Jeg maa nemlig gjøre opmærksom paa, at vel staaer der i Bygloven — jeg benævner den saaledes for Kortheds Skyld —, at Udgifterne i Anledning af den ere anslaaede til 200,000 Rd., og netop fordi denne Sum er opført aldeles calculatorisk, har det ikke forekommet mig nødvendigt at gjøre noget som helst Skridt til Forandring deri; men alle de ærede Landsstingsmande ville jo vide, at denne Sum nu er for høj; Capittelstarten, saaledes som den nu er sat, vil med Nødvendighed medføre, at Udgifterne blive mindre; det er uimodsigeligt; men netop fordi Summen er opført calculatorisk, er det ikke nødvendigt at gjøre nogen Forandring deri; der bevilges ikke Mere, end hvad der ligefrem følger af Loven og er nødvendigt til dens Udførelse. Da Paragraphen blev freven, holdt man sig nærmest til det løbende Aar, dog saa, at man nedsatte Beløbet lidt; efter det løbende Aar vilde Udgiften blive c. 200,000 Rd.; nu vil man derimod bespare Endeel, saa at det, der spares, vil fuldelig opvæde de Udgifter, der flyde af de enkelte Love, som den ærede Landsstingsmand gjorde opmærksom paa. Derhos kan jeg ikke lade ubemærket med Hensyn til Bedømmelsen af hele den finantske Status, at adskillige af de Udgifter, som ere bevilgede ved § 14, ere Forskud; det er deels rentebærende Laan, og det meget betydelige Summer — 100,000 Rd., 75,000 Rd. —, som altsaa komme igjen, deels rentefrie Forskud. Det vil altsaa sees, at i Virkeligheden er det, forsaavidt de rentebærende Laan angaaer, blot en